

Teza: niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych przez radcę prawnego

Pełnomocnik nie jest wyłącznie wykonawcą poleceń mocodawcy - tak w orzeczeniu Sądu Najwyższego z 24 listopada 1933 r. III C 50/33 (OSN 1934, Nr 6, poz. 409). Powinien być rzecznikiem prawa i słuszności. Oznacza to, że pomoc prawna w warunkach bezzasadności roszczenia winna polegać na odradzaniu wystąpienia z roszczeniem także z uwagi na to, że w razie przegrania sporu strona będzie musiała pokryć koszty sądowe.

WO-99/18

ORZECZENIE
z dnia 21 września 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

S WSD Joanna Maruszewska S WSD Piotr Kubik

S WSD Michał Łukasik / sprawozdawca /

Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego R. R.

obwinionego o to, że w Warszawie w dniu 11 sierpnia 2016 r. sporządził i wniósł w imieniu A. C. - pomimo braku wymagalności roszczenia objętego aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza J. N. rep. A nr 10728/2015 z 14 grudnia 2015 r. - wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko A. D. (1) oraz M. S. przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie M. K. o sygn. akt KM 1576/16, w celu wyegzekwowania kwoty 126.666 zł 66 gr doprowadzając do wyegzekwowania na rzecz wierzyciela kwoty 1442 zł 98 gr oraz obciążenia A. D. (1) oraz M. S. kosztami egzekucyjnymi w kwocie 4108 zł 75 gr, co stanowi naruszenie art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki zawodowej w rozumieniu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 233 z późn. zm.) oraz wyżej powołanych przepisów Kodeksu etyki radcy prawnego przyjętych uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców z dnia 22 listopada 2014 r.

orzeka:

1.

utrzymać w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt D 65/17

2.

zasądzić od obwinionego koszty postępowania odwoławczego poniesione przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1250,00 (słownie: jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt) zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 19 września 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego złożył wniosek o ukaranie radcy prawnego R. R. obwinionego o to, że w Warszawie w dniu 11 sierpnia 2016 r. sporządził i wniósł w imieniu A. C. - pomimo braku wymagalności roszczenia objętego aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza J. N. rep. A nr 10728/2015 z 14

grudnia 2015 r. - wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko A. D. (1) oraz M. S. przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie M. K. o sygn. akt KM 1576/16, w celu wyegzekwowania kwoty 126.666 zł 66 gr doprowadzając do wyegzekwowania na rzecz wierzyciela kwoty 1442 zł 98 gr oraz obciążenia A. D. (1) oraz M. S. kosztami egzekucyjnymi w kwocie 4108 zł 75 gr, co stanowi naruszenie art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki zawodowej w rozumieniu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1059 z późn. zm.) oraz wyżej powołanych przepisów Kodeksu etyki radcy prawnego przyjętych uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców z dnia 22 listopada 2014 r.

W stanie faktycznym sprawy OSD w Warszawie ustalił, że dwoma decyzjami ostatecznymi prezydent m. st. Warszawy ustanowił na 99 lat, na rzecz A. D. (1), M. S., A. C., K. G., I. C., M. C. oraz P. C. prawo użytkowania wieczystego gruntów oznaczonych jako działki nr (...), obręb 7-01-14. A. D. (1), M. S. wystąpiły przeciwko Miastu S. W. o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z obu ww. działek.

Aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza J. R.. A nr (...) z 10 sierpnia 2015 r. ww. osoby osobiście lub reprezentowane przez pełnomocników zawarły z A. S. (2) i Katia mał. S. umowę przedwstępną, na podstawie której zobowiązali się do sprzedaży udziałów we własności zabudowanej nieruchomości położonej w W., przy Alei (...) oraz udziały we współwłasności niezabudowanej działki gruntu o numerze 235/1 pod określonymi w tejże umowie warunkami.

Dnia 14 grudnia 2015 r. aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza J. N. rep. A nr 10728/2015 M. S. działająca w imieniu własnym oraz jako pełnomocnik A. D. (1) zostało zawarte z A. C. reprezentowaną przez Obwinionego Porozumienie oraz oświadczenie o ustanowienie tytułu egzekucyjnego, na mocy którego strony porozumienia zobowiązali się m.in. w przypadku nie uzyskania prawomocnej decyzji Prezydenta m. st. W. orzekającej przekształcenie prawa użytkowania wieczystego zabudowanej działki gruntu nr (...) oraz niezabudowanej działki gruntu nr (...) w prawo własności, w terminie dwóch miesięcy od daty złożenia przez wszystkich współużytkowników wieczystych wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego działki gruntu numer (...) oraz działki gruntu numer (...), w wykonaniu decyzji Nr (...) Prezydenta m.st. W. z dnia 19 maja 2011 r., znak (...)12-3-11 i decyzji Nr (...) Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 października 2012, znak GK-DW-I- (...). (...).2012. (...) z powodu postępowania z powództwa M. S. oraz A. D. (1) toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, sygn. akt II C 499/14, M. S. działająca w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz A. D. (1) zobowiązała się do zapłacenia kary umownej w łącznej kwocie 126.666,66 / sto dwadzieścia sześć tysięcy sześćset sześć

dziesiąt sześć złotych 66/100/złotych na rzecz A. C., w terminie czternastu dni od doręczenia decyzji Prezydent m.st. Warszawy odmawiającej przekształcenia prawa użytkowania wieczystego zabudowanej działki gruntu numer (...) oraz niezabudowanej działki gruntu numer (...) w prawo własności.

M. S. działająca w imieniu własnym oraz jako pełnomocnik A. D. (1) co do obowiązku zapłaty na rzecz A. C. ww, kary umownej poddała siebie oraz A. D. (2) egzekucji wprost z tego aktu notarialnego do maksymalnej kwoty 126.666,66 zł.

Najpierw 18 lutego 2016 r. została zawarta między Prezydentem m.st. Warszawy a współdziałowcami obu nieruchomości umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste w formie aktu notarialnego, a następnie, w tej samej dacie, współdziałowcy złożyli wniosek o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości.

Dnia 19 kwietnia 2016 r. Obwiniony działający w imieniu A. C. wezwał Pokrzywdzone do zapłaty solidarnie kwoty 126.666,66 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W odpowiedzi Pokrzywdzona M. S. podniosła, że warunkiem zapłaty kary umownej jest doręczenie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy odmawiającej przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności z powodu toczącego się postępowania sądowego toczącego się przed Sadem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 499/14.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Zarząd D. Ź. Miasta S. W. powiadomił m.in. Obwinionego, że sprawa z wniosku o przekształcenia prawa użytkowania wieczystego działki gruntu numer (...) oraz działki gruntu numer (...) w prawo własności zostanie rozpatrzona nie później niż do dnia 31 maja 2016 r.

Obwiniony, dnia 18 maja 2016 r. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 14 grudnia 2015 r. Rep. A 10728/2015 powołując się na ziszczenie się warunku w postaci braku uzyskania prawomocnej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy orzekającej o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego obu działek w prawo własności w terminie dwóch miesięcy od daty złożenia przez wszystkich współużytkowników wieczystych, gdyż wniosek został złożony 18 lutego 2016 r., co oznacza, że termin upłynął 19 kwietnia 2016 r., a do dnia złożenia wniosku klauzuruowego Prezydent nie wydał prawomocnej decyzji orzekającej przekształcenie prawa użytkowania wieczystego działek (...) w prawo własności.

Decyzją z dnia 30 maja 2016 r. nr (...) Zarządu D. Ź. wydaną dla obu nieruchomości gruntowych prawo wieczystego użytkowania na rzecz A. D. (1), M. S., A. C. i innych zostało nieodpłatnie przekształcone w prawo własności na rzecz ww. osób.

Referendarz sądowy w SR dla m.st. Warszawy w Warszawie II Wydział Cywilny w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II Co 792/16 wydała postanowienie nadające klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu A nr (...) sporządzonemu 14 grudnia 2015 r. na rzecz A. C. przeciwko A. D. (1), M. S., które Obwiniony otrzymał 27 czerwca 2016 r.

Na tej podstawie Obwiniony 11 sierpnia 2016 r. Obwiniony wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Mokotowa w Warszawie M. K. o wszczęcie egzekucji przeciwko Pokrzywdzonym i wyegzekwowaniu na rzecz A. C. kwoty 126.666,66 zł wraz z kosztami postępowania i kosztami zastępstwa procesowego. W wyniku wniosku wszczęto egzekucję sądową dokonując szeregu zajęć komorniczych, a także zawiadomiono Pokrzywdzone o wszczęciu egzekucji.

W wyniku skargi Pokrzywdzonych z 30 sierpnia 2016 r. na orzeczenie referendarza Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy 5 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II Co792/16 uchylił postanowienie referendarza o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu. W konsekwencji tego orzeczenia 7 września 2016 r. Komornik Sądowy umorzył wszczęte postępowanie egzekucyjne.

Orzeczeniem z dnia 1 marca 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie o sygn. akt D 65/17 w punkcie pierwszym uznał radcę prawnego R. R., WA- (...), winnym zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę upomnienia, a punkcie drugim zasądził od obwinionego na rzecz OIRP w Warszawie tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2500 zł.

Od tego orzeczenia wpłynęło datowane na 10 maja 2018 r. odwołanie Obwinionego, wnoszące o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego czynu, w którym to środku zaskarżenia zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia - tj

1.

art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 74¹ poprzez brak dokładnego określenia w treści orzeczenia przypisanego Obwinionemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej,

2.

art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 74' ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu według innego przepisu prawnego a pomimo tego skazanie Obwinionego na podstawie innego przepisu prawnego niż wskazany we wniosku o ukaranie,

3.

art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia w sposób opisany w czterech punktach odwołania,

Podnosząc zarzut naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 kpk Obwiniony zaprezentował m.in. pogląd o konieczności dokładnego określenia czynu za jaki został skazany. WSD w Warszawie na wstępie stwierdza, że stwierdza, iż konstrukcja przewinień dyscyplinarnych (nieobowiązywanie zasady ustawowej określoności czynu) ma charakter otwarty, co sprawia, że nie można przypisanego obwinionemu w postępowaniu dyscyplinarnym zachowania analizować pod kątem wypełnienia „kompletu znamion” niemniej opis przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego musi precyzyjnie przedstawiać te elementy jego zachowania, które zakwalifikowane jako naruszenie standardów wynikających z reguł deontologicznych, jednoznacznie wskazują na powody, dla których uważa się je za delikt dyscyplinarny w świetle przyjętej kwalifikacji prawnej. W komparycji orzeczenia OSD został zamieszczony taki opis czynu i została dokonana jego kwalifikacja prawna, którego popełnienie zarzucono Obwinionemu. Nie ma zatem rzeczowej potrzeby zamieszczania analogicznej treści w sentencji orzeczenia przy jednoczesnym odesłaniu w niej do treści wniosku o ukaranie.

WSD w Warszawie nie dostrzegł też - wbrew zarzutom odwołania - aby Rzecznik Dyscyplinarny składając wniosek o ukaranie za delikt dyscyplinarny przypisał jego popełnienie z winy umyślnej. Jest przy tym faktem, że sąd dyscyplinarny I instancji w sentencji orzeczenia nie zawarł wypowiedzi odnośnie umyślności czynu lub jego braku, natomiast o braku umyślności wypowiedział się w części motywacyjnej orzeczenia. Ten brak nie jest rażący, gdyż z takim przypadkiem - zdaniem składu orzekającego - mielibyśmy np. do czynienia w przypadku postawienia zarzutu umyślności w samej części motywacyjnej przy jednoczesnym uznaniu tego za czynność obciążającą mającą wpływ przy wymiarze kary czy też w przypadku przypisania winy nieumyślnej połączone z wymierzeniem kary wyższej niż upomnienie. Brak umyślności w rozpatrywanej sprawie, dostrzeżony przez OSD w Warszawie konflikt interesów między wymogiem działania na rzecz klientki a nakazem postępowania w sposób nienaruszający inne dobra prawem chronione innych uczestników postępowania, skutkowało wymierzeniem najlżejszej w katalogu kar kary upomnienia.

Obwiniony podnosząc w odwołaniu zarzut naruszenia art. 399 § 1 kpk, w którym to naruszeniu upatrywał prawa do obrony, nie wskazał jaki konkretnie przepis ma na myśli podnosząc zarzut zaniechania uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu według innego przepisu prawnego aniżeli we wniosku o ukaranie. Porównując przytoczone przepisy prawne z tekstu wniosku o ukaranie z treścią orzeczenia, to różnica tkwi we wskazaniu dodatkowo art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymieniającym wśród kar dyscyplinarnych karę upomnienia. Wbrew mniemaniu autora odwołania nie doszło zatem do zmiany kwalifikacji prawnej czynu. Niezależnie od tej konstatacji należy też zwrócić uwagę, że aby ten zarzut był słuszny, to należałoby dopatrzeć się wpływu tego braku na rozstrzygnięcie końcowe i naruszenie prawa do obrony (tak m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego Izba Kama z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 111/18; wyroku Sądu Najwyższego Izba Kama z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt III KK 229/17).

W rozpatrywanym przypadku na Rzeczniku Dyscyplinarnym lub na jego Zastępcy nie ciążył ustawowy obowiązek wskazania już we wniosku o ukaranie wymierzenia jakiej kary dyscyplinarnej wobec Obwinionego będzie się domagał. Nawet w przypadku zamieszczenia we wniosku także wskazania wymierzenia jakiej kary dyscyplinarnej będzie się domagał rzecznik dyscyplinarny od sądu dyscyplinarnego, to wymierzenie innej kary dyscyplinarnej niż wnioskowana nie będzie naruszeniem prawa do obrony.

Kolejnym argumentem Obwinionego jest naruszenie art. 424 § 1 pkt 2 kpk. Z treści art. 424 § 1 pkt 2 kpk wynika obowiązek wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku lecz strona powinna pamiętać także o tym, że wystarczające jest

związłe ich wyjaśnienie. Po nowelizacji przepisów kpk nie jest bezwzględnie wymagane przez ustawodawcę, aby skład orzekający przeprowadzał wykładnię treści każdego przepisu; chyba w przypadku możliwości odmiennej wykładni gramatycznej danego przepisu, co skutkowałoby koniecznością sięgnięcia do innych metod wykładni. Nie jest też konieczne przytaczanie treści zeznań, wyjaśnień, szerokie powoływanie orzecznictwa sądu powszechnego i sądów powszechnych. W sprawie uzasadnienie OSD liczy 9 stron i nie można postawić zarzutu lakoniczności.

Rozpatrując poszczególne zarzuty WSD w Warszawie w ślad za Trybunałem Konstytucyjnym stwierdza, że zasady etyki zawodowej nie mają przymiotu norm prawnych - tak w postanowieniu z 7 października 1992 r. (sygn. akt U 1/92). Z kolei w orzeczeniu z 17 marca 1993 r. Trybunał Konstytucyjny wyraził powszechnie akceptowany pogląd, że "normy etyczne są autonomiczne w stosunku do norm prawnych. To normy prawne powinny posiadać legitymację aksjologiczną, normy etyczne nie potrzebują legitymacji jurystycznej.... Prawo nie może być pełnym odbiciem moralności. Stąd pochodzą różnice zakresów pomiędzy obowiązującym systemem prawa a występującymi w społeczeństwie systemami norm etycznych". Wobec tego jest prawidłowa zastosowana w orzeczeniu konstrukcja łącząca przypisanie Obwinionemu naruszenie norm etycznych z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W dalszej części Obwiniony podniósł błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym przyjęciu braku wystąpienia warunków pozwalających na wystąpienie z wnioskiem o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności. Także podniósł obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 7 Kodeksu Radcy Prawnego poprzez niewłaściwe zastosowanie.

Na wstępie tego fragmentu uzasadnienia skład orzekający zauważa, że w obrocie prawnym nie funkcjonuje Kodeks Radcy Prawnego; być może Obwiniony miał na myśli Kodeks Etyki Radcy Prawnego.

Obwiniony zdaje się zapominać, że akt notarialny w tym zakresie wyraźnie nie był spójny. Z jednej strony wskazano w nim na warunek uzyskania prawomocnej decyzji w terminie dwóch miesięcy liczonych od daty złożenia przez wszystkich współużytkowników wieczystych wniosku o przekształcenie, a brak uzyskania pozytywnej decyzji miał nastąpić z powodu wszczętego przez pokrzywdzone postępowania cywilnego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. akt II C 499/14.

Z drugiej strony płatność miała nastąpić w terminie 14 dni liczonych od daty doręczenia decyzji odmawiającej przekształcenia prawa użytkowania wieczystego obu działek we własność.

Należy też pamiętać o treści postanowienia z dnia 5 września 2016 r. Sądu Rejonowego w Warszawie, który w sprawie o sygn. akt II Co 792/16 uchylił postanowienie referendarza i oddalił wniosek wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z tego powodu, iż wierzyciel nie wykazał, aby nieuzyskanie prawomocnej decyzji pierwszej instancji nastąpiło z winy dłużników z powodu toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie postępowania o sygn. akt II C 499/14, który potwierdza ten tok myślenia.

Z zeznań Pokrzywdzonych wynika, że to Obwiniony był co najmniej współautorem treści Porozumienia, którego postanowienia nie mogły być negocjowane.

Sąd dyscyplinarny I instancji w uzasadnieniu orzeczenia wprost wywiódł, że Obwiniony mając wiedzę i możliwości ustalenia ziszczenia się warunków, od których spełnienia była uzależniona dopuszczalność wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności na akt notarialny nie dopełnił aktów staranności. W dodatku należy pamiętać, że w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty otrzymał datowane na 25 kwietnia 2016 r. pismo od Pokrzywdzonych poddające w wątpliwość zasadność wystąpienia jednej z przesłanek upoważniających do wystąpienia z roszczeniem o zapłatę. W takiej sytuacji mógł i powinien był ponownie rozważyć zasadność wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności i w dalszej kolejności wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Nie doszło w sprawie do obrazę przepisów prawa materialnego. Obwiniony, który w świetle istnienia uzasadnionych wątpliwości, co do istnienia przesłanek upoważniających do wystąpienia mającego na celu uzyskanie tytułu wykonawczego, podejmuje mimo to takie nieuzasadnione działanie, nie może doszukiwać się ekskulpacji swojego

działania poprzez powoływanie się na rozstrzygnięcie referendarza sądowego, które zostało uchylone przez sąd rejonowy.

W jednym z orzeczeń Sądu Najwyższego stwierdzono, że „Adwokat sumienny, zdający sobie sprawę z obowiązków swego zawodu, powinien powierzoną sobie sprawę przed oddaniem jej na drogę sądową wszechstronnie rozpatrzyć, wziąć pod uwagę nie tylko twierdzenia klienta, ale także przypuszczalne zarzuty, z jakimi przeciwnik może wystąpić, zastanowić się nad możliwością ich odparcia i dopiero, gdy na zasadzie udzielonych mu przez stronę wyjaśnień i ewentualnie przedłożonych przez nią dowodów nabierze przekonania, że dochodzone roszczenia ma widoki powodzenia, wdrożyć w tym celu właściwe kroki sądowe” - tak w orzeczeniu Sądu Najwyższego z 24 listopada 1933 r. III C 50/33.

Wbrew wywodom Obwinionego o wystąpieniu dylematu, gdyż brak wszczęcia postępowania mającego na celu wyegzekwowanie kary umownej skutkowałby jego odpowiedzialności wobec mocodawcy, trzeba przypomnieć, że pełnomocnik nie jest wyłącznie wykonawcą poleceń mocodawcy - tak w orzeczeniu Sądu Najwyższego z 24 listopada 1933 r. III C 50/33 (OSN 1934, Nr 6, poz. 409). Winien być - jak to wskazał w wyroku z dnia 20 listopada 1938 r. WSD w sprawie o sygn. akt 137/38/Sd (Palestra 1939, Nr 6, s. 810) - rzecznikiem prawa i słuszności. Oznacza to, że pomoc prawna w warunkach bezzasadności roszczenia winna polegać właśnie na odradzaniu wystąpienia z roszczeniem także z uwagi na to, że w razie przegrania sporu strona będzie musiała płacić koszty przeciwnikowi.'

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.

W tym stanie rzeczy WSD orzekł jak w sentencji orzeczenia.